

90 GODINA NOGOMETA 85 GODINA HŠK "SLAVEN" KOPRIVNICA

Obilježavanjem 640 godina kako je Koprivnica postala "slobodnim kraljevskim gradom", on se danas dostojno odužuje svima onima koji su ga stvarali i stvorili onakvim kakav je bio i ovakvim kakav je danas. Slobodan, jednostavan, pošten, marljiv i šutljiv stari hrvatski grad. Uz veliku zahvalnost svima drugima, bilo bi nepravедno i neoprostivo ne predstaviti ga i kao starim gradom športa - "Pionirom hrvatskog športa" kako je još 1930. godine o Koprivnici pisao zagrebački "Športski list", a što je prenijeto u "Koprivničkom Hrvatu" od strane nedavno preminulog poznatog hrvatskog arhitekta ing. Slavka Löwya. Posebno je to značajno naglasiti upravo ove 1996. godine - godine najvećih uspjeha koprivničkog športa:

- osvajanja prvenstva Europe od strane ženskog rukometnog kluba "PODRAVKA"
- ulaska najstarijeg hrvatskog nogometnog kluba van Zagreba "Slavena" u I. hrvatsku nogometnu ligu,

uz takodjer značajne uspjehe i ostalih športova našega grada. Stvaranje slobodne i samostalne hrvatske države, omogućilo je da se objelodane i razriješe mnoge dileme iz hrvatske povijesti, koje su iz političkih razloga prepravljane ili radi momentalne "političke istine" i koristi iskrivljavane. Izdavanje službene monografije "HRVATSKI NOGOMETNI SAVEZ 1912 - 1992" izdane 1992. godine razriješene su i dosadašnje dileme o nogometu našeg grada. Đački nogometni klub "KOPRIVNICA" osnovan je 1906. godine, a službeno registriran od tadašnjih vlasti 30. lipnja 1907. godine, jer su se registracije novih društava vršile samo dva puta godišnje, slično kao i danas između nogometnih polusezona.

Najmanje 6 mjeseci tadašnjim vlastima je trebalo da se provjere svi osnivači, njihova politička i financijska podobnost, cilj i namjere društava kao i svi ostali podaci, jer su novoosnovana društva i okupljanja posebno mladih, mogla biti opasna za tadašnje režime.

Druga dilema koju definitivno razrješava navedena službena monografija je da je:

hrvatski športski klub "SLAVEN" osnovan 1911. godine što najuvjerljivije potvrđuje objavljena prva značka toga kluba iz 1911. godine pohranjena u muzeju povijesti hrvatskog športa.

Da bi se dobila prava vrijednost navedenih podataka i povijesnih činjenica treba znati i sljedeće:

Prema službenim podacima Hrvatskog nogometnog saveza objavljenih u službenom glasilu broj 1. od 25.02.1952. godine, prvi klub koji je u svom imenu nosio naziv "nogometni" bio je PNIŠK iz Zagreba, osnovan 1903. godine, što je kratica za "Prvi nogometni i športski klub". Akademikari Zagreba iste 1903. godine osnivaju "akademski športski klub koji samo nakon godinu dana dobiva dodatak "Hrvatski" te tako nastaje kasnije vrlo cijenjeni "HAŠK".

Momčadi ĐNK "Koprivnica" i "HAŠK"-a (sa tamnom crtom na dresovima) prije utakmice, 25. 08. 1907. godine u Koprivnici. U pozadini sa šeširom sudac utakmice dr. Milovan Zoričić iz Zagreba

Iste 1903. godine javljaju se i klubovi kao "STYX" u Zagrebu, ŠK "Trenk" u Karlovcu, "Šišmiš" u Samoboru, "Hrvatski sokol" u Splitu. 1904. godine spominju se srednjoškolski klub "Šator" u Splitu 1905. godine u Sušaku na Trsatu osnovana je "Slavija". Svi ovi nogometni klubovi osim "PNIŠK-a" i "HAŠK-a", nisu ostavili nikakovoga ozbiljnog traga u hrvatskom nogometu i oni se tretiraju uglavnom kao nogometne sekcije unutar sokolskih društava, koja su formirana, ali su se ubrzo i ugasila.

Tek klubovi osnovani 1906. godine uz ĐNK "KOPRIVNICA", "Marsonija" u Slavanskom Brodu i Ferijalni športski klub "Segesta" iz Siska su klubovi koji su se održali, od klubova izvan Zagreba, u njemu se javlja HŠK "Concordia".

Idućih godina osnivaju se nogometni klubovi diljem Hrvatske:

1907. g.: Osijek, Đakovo, Pula, Sveti Ivan Zelina

1908. g.: Požega, Virovitica, Virje.

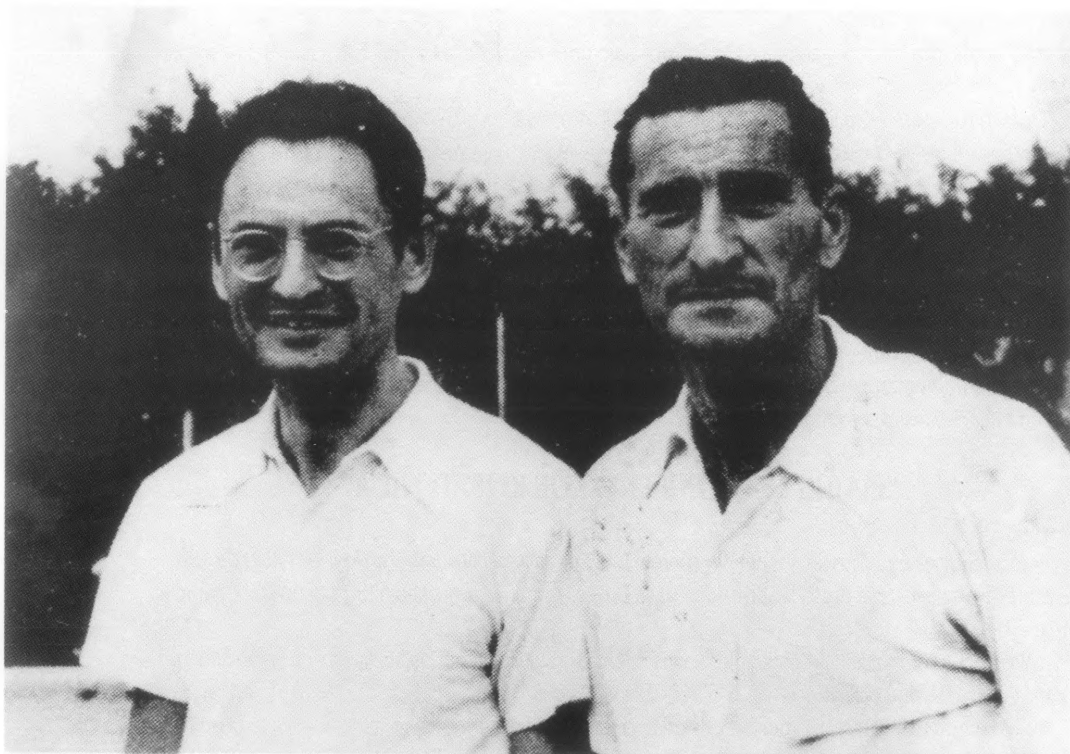
1909. g.: Križevci, Ivanić Grad, Varaždin, Bjelovar

1910. g.: Čakovec, Petrinja

1911. g.: NK "HAJDUK", HŠK "GRAĐANSKI", kasnije veliki hrvatski klubovi,

i upravo te povijesne godine HŠK "SLAVEN" u Koprivnici.

Ovo zadnje sam posebno naglasio jer su povodi za njihovo osnivanje bili politički protest. Naglasio sam (iz razloga usporedbe) nogometne tradicije našeg grada sa sredinama iz našeg bližeg okruženja, kao i činjenice da su navedeni klubovi bili temelji na kojima je stvoren Hrvatski nogometni savez. Naime 13. lipnja 1912. godine formiran je pododbor za nogomet pri Hrvatskom športskom savezu - što se uzima kao dan rođenja Hrvatskog nogometnog saveza.

Osnivači HŠK "SLAVEN", braća Krešimir i Dragutin Friedrich - Karlek

Prvu javnu nogometnu utakmicu odigrao je "PNIŠK" i to protiv Mađarskog nogometnog saveza (FTC) 1. listopada 1905. godine. Prva javna utakmica u Zagrebu je odigrana 28. listopada 1906. g. između "PNIŠKA" i "HAŠK-a" na igralištu na Marulićevom trgu, na mjestu današnje Sveučilišne knjižnice.

A prva utakmica izvan Zagreba odigrana je u Koprivnici 25. kolovoza 1907. godine, između ĐNK "Koprivnica" i "HAŠK"-a, o kojoj više na drugom mjestu.

A tek 22. rujna 1912. godine odigrana je prva prvenstvena utakmica u Zagrebu između "CROATIE" i "Zagreba". Pobjeda "CROATIE" sa 1:0. Utakmicu je sudio g. Branko Gavella, kasnije naš poznati kazališni redatelj i teatrolog.

To prvo hrvatsko nogometno prvenstvo igrali su samo klubovi iz Zagreba jer ostali na to nisu mogli niti pomisliti radi troškova. Iz svega navedenog je jasno vidljivo da je Koprivnica bila jedan od prvih hrvatskih gradova u kojemu se šport razvijao gotovo istovremeno kao i u Zagrebu. Samo skromnost ljudi na ovim prostorima, može opravdati da se o tim podacima malo zna u Hrvatskoj, iako je upravo izdavačka djelatnost u Koprivnici bila poznata u cijeloj Hrvatskoj. Moram pri tome ukazati na činjenicu da su mnoge sredine u Hrvatskoj pribjegavale i krivotvorenju podataka o svojem porijeklu, samo da bi se prikazali "starijima" i sa bogatijom športskom tradicijom. Teško je ne spomenuti da je "Podravski Sokol" u Koprivnici osnovan davne 1891. godine tj. prije punih 105 godina!

To je društvo imalo zadatak "gojiti i promicati tjelovježbu i društvenost".

Gombačka sekcija osnovana je 1892. godine, a društvenost je promicana u suradnji sa tada već starim pjevačkim društvima "Podravec" i "Domoljub" koji su osnovani još 1874. godine (!) te "Gospojinskim Društvom" koje je osnovano 1879. godine, kao i svim ostalim društvima kojih je u povijesti našega grada uvijek bilo i tada, a i kasnije.

uvijek bilo i tada, a i kasnije.

Radi burnih političkih događanja u Hrvatskoj početkom ovog stoljeća, "Podravski Sokol" tek 4. srpnja 1906. godine postaje "Društvo Hrvatskog Sokola".

Upravo su "sokolaši" bili osnivači i ostalih športskih društava, pa tako i nogometnih.

Unutar sokolskih društava osnivane su nogometne sekcije, koje su i razlog da je često dolazilo do poistovjećivanja nogometnih sekcija s nogometnim klubovima.

Teško je, a ne spomenuti i to da je Koprivnica još daleke 1897. godine imala "Podravački kub biciklista"!

Sigurno je i to da se nogomet na ovim prostorima igrao neslužbeno i ranije, a igrali su ga stranci u čijim je zemljama nogomet već bio i službeno promoviran, a koji su dolazili raznim poslovima u ove krajeve.

Potvrđuje to i spomenik prvoj nogometnoj lopti u Županji, podignut 1980. godine, u povodu 100 godina nogometne lopte. Takav spomenik postoji još samo u Argentini, što samo potvrđuje kako smo "južnoamerički" ovisnici o lopti.

"ĐAČKI NOGOMETNI KLUB KOPRIVNICA"

Radi razumijevanja kasnijih događanja, potrebno je reći da je nenarodni režim koji je vladao do 1903. g. zabranjivao djelovanje društva. Športske organizacije su formirali oficiri, kao mjesto okupljanja, zabave i rekreacije.

Mlada hrvatska inteligencija preko pjevačkih društava i drugih kulturnih institucija radi na organiziranom podizanju nacionalne svijesti.

Novi fenomen NOGOMET - postaje prikladan prostor i za djelovanje i na tom planu. Radi toga ne čudi da u zapisniku sa osnivačke skupštine prvog koprivničkog nogometnog kluba stoji:

"Nakon mnogo godina prenelo se i koprivničko srednješkolsko društvo"! Pri tome su koprivnički sveučilištarci potpuno izostali (!), nije bilo podrške ni radničkog dijela pa i građanstvo je sa rezervom uzimalo ono što su počeli izvoditi "nori koprivnički dečki" na sajmištu na Lenišću.

Unatoč svima onima koji ne vole promjene osnivački odbor u sastavu:

Viktor Zlatac - predsjednik

Josip Blažeković - tajnik

Dragutin Orešković - blagajnik

uz "revizioni odbor" u sastavu: Vatroslav Matišić i Slavko Steiner, te "Imenovane sudije": Emanuela Reša i kasnijeg dugogodišnjeg novinara Dušana Ožegovića i ostale "pokretačke snage": Milan Graf (kasnije je prvi ispitan hrvatski nogometni sudac!), Vladu Ščrbaka i Đoku Trbojevića uspjeli su registrirati 30. lipnja 1907. g. (prijava vlastima je otišla početkom 12. mjeseca 1906. g. !): "Đački Nogometni Klub Koprivnica".

Kasnije se pogrešno umjesto nogometni pojavljuje športski!

Unatoč velikih problema oko rekvizita, prva je nogometna lopta kupljena u poznatoj trgovini kod Drukera u Zagrebu za 16 kruna (15 lopta, a kruna pakovanje!), već 25. srpnja 1907. g.

Vijest da je u Koprivnici formiran klub vrlo je brzo stigla i do Zagreba.

Za dan 25. kolovoza 1907. g. ugovorena je prva javna nogometna utakmica u Koprivnici sa "Hrvatskim akademskim športskim klubom" ("HAŠK") iz Zagreba.

U zagrebačkom dnevniku "Obzor" broj 226 od 24. kolovoza 1907. g. u "Pokrajinskim vijestima" pod naslovom:

"Nogometna utakmica u Koprivnici"

pročitati smo:

“U nedjelju 25. VIII o. g. bit će nogometna utakmica između Đačkog nogometnog kluba Koprivnica i Hrvatskog akademskog športskog kluba u Zagrebu.

Matsch će se održati na klupskom igralištu Koprivnica.

Ova nam utakmica svjedoči da se lijepi i zdravi nogometni šport počeo već gajiti i u provinciji, a širi ga u prvom redu srednjoškolska mladež.

Ovo je prvi matsch u hrvatskoj provinciji, te će to biti pobudom drugim gradovima.”

“Novosti” ljubomorno konstatiraju: “Koprivnica imade već svoje - uređeno sportsko igralište, - dok ga veliki Zagreb još nema! Interes koprivničke publike bio je velik, a igrači domaće momčadi toliko impresionirani protivnikom i publikom da su im se odrezale noge i poraz je bio neminovan i to ne mali već cijelih 1:15 (neki tvrde da je bilo 1:14, međutim to nije ništa promijenilo odnos snaga). Sudio je dr. Milovan Zoričić iz Zagreba koji je kasnije postao veliki župan.

Domaća momčad nastupila je u sastavu: Pepi Štefanović, Izidor Polonija, Đoko Trbojević, Drago Šalomun, Nacek Matašić, Milan Graf, Josip Blažeković, Emil Reš, Vlado Ščrbak, Dragutin Orišković, Viktor Zlatar.

Rezerve: Jakob Reich, Slavko Steiner i Mikša Klein.

Nakon utakmice održan je veliki koncert, na kojem je prikupljeno 348 kruna i 22 filira, što je bila sjajna osnova za daljnji rad kluba. Sa “HAŠK”-om su uspostavljeni trajni dobri odnosi, te su se još kasnije često obostrano posuđivali igrači, što se tada moglo, a i u nekoliko slučajeva su se sastajali klubovi Zagreba i Koprivnice. Težak poraz je još više motivirao koprivničke nogometaše da se poprave. U klub dolaze braća Friedrich, braća Kollmann iz Beča, robusni Miki Feldeši iz Budimpešte, a priključivali su se i mlađi domaći igrači, što se odrazilo na rezultatima i posjetu utakmicama. Za “Koprivnicu” je nastupao i David Weiss, sportski novinar zagrebačkih “Novosti” i bečkog “Sporttagblatta”.

Kako je bilo vrlo malo klubova, a putovanja duga i skupa, igralo se vrlo malo utakmica, ono što se igralo bile su prijateljskog karaktera, i kroničari toga vremena nisu ostavili traga o tim utakmicama. Radi nedostatka klubova u Koprivnici su članovi kluba igrali međusobno. Na bijelim košuljama koje su svi imali, jedna je momčad imala oko ruke crvenu, a druga plavu traku. Hlačice su bile crne boje, kopački nije bilo pa se igralo u vlastitim cipelama, a prema tadašnjem običaju (izgleda samo u Koprivnici!) na glavi su se nosile kape, no ne dugo. Kao prvi trener slovi mađar Mikša Klein. Prvo igralište je prije podne služilo kao sajmište, a kada su “jutarnje igrače” vlasnici otpremili kući, dolazili su “nori nogometaši” i morali najprije očistiti “stadion” od “stočnih ostataka” kako bi mogli igrati. Treninzi su bili obvezni, a kazne za izostanke rigorozne, što se odmah rješavalo na sjednicama koje su se održavale u “paviljonu” u parku. Da bi klub mogao raditi, jedini način financiranja bili su organizacija zabava i koncerata, obzirom da su u klubu bili solisti Milan Graf (violina) i Dušan Ožegović (glasovir), a pjevači i recitatori su se “verbovali” bez naknada iz zagrebačke preparandije.

Klupske priredbe (kasnije najpoznatije u gradu) su se održavale u dvoranama tadašnjih hotela “Križ” i “Toplak”. Te su priredbe bile odlično posjećene, igrači su sami nosili i prodavali ulaznice po kućama. Kao najava za utakmice, igrači su organizirali povorke po gradu u dresovima! Što je klub imao više sredstava sve se teže bilo odlučiti na boju kluba, jer su se već pojavili prvi znakovi klupskih pripadnosti “velikim” klubovima.

HRVATSKI ŠPORTSKI KLUB "SLAVEN" KOPRIVNICA

Izrazito športska obitelj FRIEDRICH - je u športu Hrvatske sigurno najuspješnija i najzaslužnija obitelj. Od jedanaestero djece čak četiri su igrala u ĐNK "KOPRIVNICA" i to Ferdo, Franjo, Krešimir i Dragutin, koji je poznatiji pod imenom "Karlek"!

Nemiran športski duh braće Friedrich, nije se mogao zadovoljiti kondicionim "treninzima" koji su se sastojali od pješčenja do Jagnjedovca, Sokolovca, Bregi i Novigrada sa zemljopisnom kartom i kompasom da ne bi zalutali (!).

Istovremeno je raslo i nezadovoljstvo unutar kluba, imenom i ulogom kluba u hrvatskom nogometu. Velika većina klubova bili su "Hrvatski i športski klubovi" sa ciljevima širenja hrvatske misli.

Sa braćom Friedrich su Drago Čuković, Vladimir Malančec, Fedor Malančec, Krunoslav Šavor, Milan Švarc, Vladimir Blašković odlučili osnovati **HRVATSKI ŠPORTSKI KLUB "SLAVEN"**. Treba reći da su osnivači novog kluba većinom bili akademičari, od kojih su većina kasnije bili poznati koprivnički doktori, inženjeri i sveučilišni profesori. Novi klub je osnovan krajem 1911. g. a registracija kod državnih i športskih organa je izvršena 1912. godine, isto kao i kod prvog nogometnog kluba našeg grada, na čijim temeljima je kasnije izrastao i najpoznatiji športski klub našeg grada. Za prvog predsjednika kluba izabran je Dragutin Krsnik. Aktivnost novog kluba nije završavala samo na nogometanju, već se ljeti gajio tenis, a zimi klizanje. Tenisko igralište je bilo kraj gimnazije, a klizalo se na Varoškoj grabi.

Treba posebno istaknuti da je HŠK "SLAVEN" bio jedan od prvih klubova koji je imao i svoju značku. Emajlirana - pozlaćena na papučicu. Značka je športsko - povijesne i muzejske vrijednosti. Ušla je u najnoviju monografiju Hrvatskog nogometnog saveza.

Dragutin Friedrich - Karlek, sigurno najveće športsko ime našega grada, uvijek - naglašavam uvijek - je na okovratniku ponosno nosio značku HŠK "SLAVENA" iz Koprivnice i "HAŠK"-a iz Zagreba, klubova čije je boje branio i iz njih nastupao kao hrvatski reprezentativac u reprezentaciji tadašnje Jugoslavije - 9 puta, a za reprezentaciju Hrvatske 16 puta. Protiv reprezentacije Čehoslovačke u rujnu 1924. g. tu reprezentaciju je činilo 10 igrača "Hajduka" i "naš Karlek"!! Zato nije bilo slučajno da smo ga 15. veljače 1970. g. pozvali da izvede početni udarac baš na kup utakmici između NK "SLAVEN" i NK "Hajduk", što se on sa oduševljenjem odazvao i to sa pune 73 godine života. Radi tih značaka koje je uvijek nosio, napadnut je od strane "vrlo zločestih i opasnih ljudi" u zbornici III zagrebačke gimnazije u Kušlanovoj ulici (1. listopada 1971. g.), gdje su mu ti isti ljudi uzeli za zlo što je bio osnivač Hrvatskog športskog kluba "Slaven" u Koprivnici. To ga je toliko pogodilo da je doživio moždani udar, od kojeg se nakon dva mjeseca toliko oporavio da je vidio i čuo, ali je do kraja života ostao bez dara govora te je zaboravio čitati i pisati. Kasnije je posjećivao i športske priredbe. Umro je 26. ožujka 1980. g. Ovih nekoliko redova smo bili dužni osnivaču i velikanu našeg danas najuspješnijeg kluba.

A pravi športski antagonizam vladao je između đачkog i hrvatskog kluba "Koprivnica" i "Slavena" već od prvih susreta. Već 1913. godine "Koprivnica" je mobilizirala preko polovice "HAŠK-ove" momčadi protiv "Slavena" samo da "opameti" mlade i nadobudne. To školovanje je jedva završilo sa 1:0 za "Koprivnicu", a omjer kornera je bio 19:1 za "Koprivnicu". Očekivanu visoku pobjedu onemogućio je svojim sjajnim obranama baš "Karlek". Moralni pobjednik je "Slaven".

Koprivnica je imala svoj "internacionalni program", već 1913. godine, kada je pobijeđena IKSA iz Nagykanizse sa 4:2. Slijedili su daljnji susreti i uspjesi sa klubovima iz Kaposvara, Csurga, Zsakanya, Barcsa, Legrada, Dombovara i dr. Mađarski nogomet je i tada bio vrlo jak, i svaka pobjeda sa njihovim klubovima je posebno odjeknula na hrvatskim prostorima.

Rivalitet između "Koprivnice" i "Slavena" je potrajao sve do I svjetskog rata. Bio je on koristan i za jedne i za druge, ali se ipak moglo više učiniti da su se najbolji igrači mogli naći u istom klubu. Športski kontakti su održavani sa klubovima Varaždina, Bjelovara, Virja i dr. Putovalo se biciklima i kolima.

I. SVJETSKI RAT I NOGOMET GRADA IZA NJEGA

Prvo prvenstvo u nogometu Hrvatske i Slovenije organizirano je u jesen 1912. godine, ali je u proljeće 1913. godine neslavno prekinuto radi nešportskog ponašanja igrača, izgreda gledatelja, pogrešaka sudaca i prekida utakmica.

Tek u proljeće 1914. godine raspisano je novo drugo prvenstvo, za koje je i HŠK "Slaven" imao namjere se prijaviti, ali je opće stanje i neimaština utjecalo da do toga nije došlo. Nažalost niti to drugo prvenstvo nije završeno jer je već 26. srpnja 1914. godine objavljena djelomična, a pet dana kasnije i opća mobilizacija u Austro-ugraskoj Monarhiji.

Već 27. srpnja, ban Hrvatske, Slavonije i Dalmacije dr. Ivan Skerlec na temelju iznimnih ovlasti od kralja Austro-Ugraske Monarhije, izdao je naredbu o obustavi rada svih športskih društava. U početku je bilo otpora i kršenja te odluke i to upravo na ovim prostorima. Športski čelnici se nisu htjeli niti mogli pomiriti činjenicom da se obustavi svaka športska djelatnost. U Koprivnici su unatoč zabrani odigrane utakmice između ĐNK "Koprivnice" i HŠK "Slavena" u dobrotvorne svrhe, prvenstveno u korist Crvenog križa. Nisu zaostajali ni klubovi iz susjedstva, pa je tako odigrana utakmica u Virju 23. Kolovoza 1914. Godine između HŠK "Podravca" i momčadi Hrvatskog sokola iz Bjelovara, odigrana u korist obitelji mobiliziranih vojnika toga kraja. Utakmicu su ugovorili klubovi, ali se nitko nije usudio suditi, pa je to učinio mladi 22-godišnji Milan Graf, rođen u Koprivnici, jedan od osnivača prvog nogometnog kluba u gradu, njegov igrač, kasnije prvi ispitani nogometni sudac, poznat i kao profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, suosnivač poznatog Zagrebačkog kvarteta, koji je kasnijih godina bio redoviti gost grada Koprivnice.

Iako je đачki nogometni klub "Koprivnica" prestao sa radom ipak je u toku rata, 1916. godine, proslavljena 10-godišnjica kluba na kojoj je upravo on proglašen za prvog začasnog člana kluba.

Gotovo svi igrači su otišli na frontu, ali su koristili svaku priliku da kada se nađu u Koprivnici odigraju i nogometnu utakmicu. Nažalost u ratu su poginuli i osnivači Vladimir Ščrbak i Jakob Reich, a sve u gradu je najviše pogodila smrt Franje Friedricha.

Unatoč ratu, igrane su utakmice kao ona odigrana 1917. godine u Virovitici, kada je izvojevana pobjeda od 14:0, a radi koje je Karlek Friedrich zaradio 14 "ajncla", tj. 14 dana zatvora u samici, zato što je na tu utakmicu pobjegao iz vojarnje u Varždinu (!). Na toj utakmici su igrala i dva Engleza koji su bili u logoru interniraca u Koprivnici, a koji su "izvađeni" radi pojačanja. Kako se Virovitičani nisu skupili, posuđen im je jedan naš Englez, koji je igrajući protiv svojeg zemljaka bio prilično oštar, pa su se dva Engleza - logoraša potukli međusobno te skoro izazvali prekid utakmice (!).

I prije kraja rata, Zemaljska vlada u Zagrebu donosi odluku kojom se dopušta Hrvatskom športskom savezu i njegovim članovima djelovanje. Mladići se vraćaju svojim kućama i nogometni šport u Koprivnici se brzo obnavlja i cvate, pa odbor HŠK "Slaven" već 20. travnja 1919. godine, saziva sjednicu radi uređenja nogometnog i teniskog igrališta i kupališta (!) u Koprivnici.

Prva utakmica HŠK "Slaven" - "ZMAJ" odigrava se već 4. svibnja i završava visokom pobjedom "Slavena" od 6:0, iako je nastupio sa 6 igrača II momčadi. Kroničar toga vremena preporuča obrani "Slavena" više finoće u igri, a navali više vježbanja u pucanju na vrata. Sudac susreta bio je g. Rudolf Žličar koji je ocijenjen ocjenom dobar. Kroničari se jedino ne slažu o NK "ZMAJ", naime jedni tvrde da je to dalmatinski klub (mogao bi biti iz Makarske), dok drugi tvrde da je to koprivnički klub vojnih jedinica stacioniranih u Koprivnici. Kako bilo da bilo, taj se klub kasnije ne pojavljuje.

Međutim, pojavljuje se novi klub HŠK "VIKTORIA", kao dokaz da Koprivnica ne može bez najmanje dva kluba između kojih se "razvija" ne športski rivalitet već, nezdravi antagonizam (!). Ne čudi da se u izvještaju sa prve utakmice toga kluba protiv "Podravca" iz Virja, odigrane na sajmištu, a koju je novi klub izgubio sa 3:4 traži od publike (!) "malo više shvaćanja i ljubavi"! Utakmica je odigrana 07.09.1919. godine.

HŠK "SLAVEN": POKRAJINSKI PRVAK HRVATSKE

Športsko kulturni zanešenjaci Koprivnice, osim što su formirali novi klub, vrijeme "izgubljeno" za nogomet za vrijeme rata željeli su maksimalno iskoristiti odmah iza rata.

I HŠK "Slaven" i HŠK "Viktoria" su u toku 1919. godine organizirali veliki broj utakmica sa klubovima Zagreba, Virja, Varaždina, Križevaca i Ludbrega. Vrijedno je zabilježiti utakmice "Slavena" sa Željezničkim klubom iz Zagreba., radi visoke pobjede od 7:0, ali i radi toga što je na toj utakmici morala biti prvi put izvješena i jugoslavenska zastava, radi čega je došlo do niza nesporazuma u i oko kluba. Iz "Slavena" je čak istupio dotadašnji tajnik Vlado Malančec, a nezadovoljstvo tim i sličnim akcijama dovelo je kasnije do vrlo teških posljedica za "Slaven" koji je upravo te 1919. godine izvršio sve potrebne predradnje da postane klub koji će se ravnopravno nositi sa ostalim hrvatskim klubovima iz naših najvećih gradova.

"Građanski" je u Koprivnici jedva "izvukao" 1:1! Karlek je branio sve što se moglo obraniti, "Podravec" je pobijeđen 7:1, VŠK iz Varaždina sa 4:1, iako je kasnije poznati zagrebački sudac Mlinarić sudio ispod kritike i navijao za Varaždinca, isključivši iz igre našeg igrača Jovića. U Ludbregu je odigrana i prva nogometna utakmica 15.08.1919. godine u kojoj je "Slaven" pobijedio sa 9:1, a ta je utakmica zanimljiva i po tome što su je sudila dva suca, u prvom poluvremenu Julius Weinrebe iz Ludbrega, a drugo Lausch iz Koprivnice.

Odnosi i prijem klubova Koprivnice i Ludbrega je uvijek bio na najvišoj športskoj razini, priređivali su se posebni dočeci u mjestima gdje su se igrale utakmice. Za utakmicu 22.08.1919. godine, u Koprivnici su tiskani posebni pozivi kako koprivnička publika treba dočekati goste kako bi im vratili dio gostoprimstva koje su im Ludbrežani priredili. Osim na samoj utakmici gdje su Koprivničani pobijedili sa 10:0 iako je tadašnji tajnik "Slavena" Ferdo Friedrich očito navijao za Ludbrežane. Te godine je i HŠK "Viktoria" postizala lijepe rezultate sa susjednim klubovima pa je tako 05.10.1919. godine "ATHENA" iz Križevaca "fasovala" punih 12 komada! Križevčani su bili atraktivni samo po imenu kluba, za kojeg nitko nezna zašto su ga uzeli! U toj 1919. godini točnije 9. rujna HŠK "Slaven" je održao glavnu godišnju skupštinu i izabrao organizaciju i odbor, kakav kasnije više nikad nisu imali:

Predsjednik: Lujo Bivac

Podpredsjednik: V. Všeteka

Tajnik I: Ferdo Friedrich

Tajnik II: Vlado Blašković

Blagajnik I: Kreško Friedrich

Blagajnik II: Drago Čuković

Odbornici: Branko Švrac, Rudolf Žličar, Branko Reš, Zlatko Tottar i Petar Gvozdić

Revizori: Karl Grübl i Zvonko Kollman

Oružar: Viktor Friedrich

Vođe sekcija: Iaka atletika: Branko Reš

nogomet: Karlo Friedrich

tenis: Ferdo Friedrich

sklizanje i hokej: Ivan Šavor i Čuković Drago

Određeni su bili i redatelji utakmica i svih športskih priredbi i to Josip Hiršler i Milan Švarc. Posebno je bio cijenjen Milan Švarc koji je tu dužnost obavljao iako je bio poznatiji kao "krilni rog", "Flüelhorn" ili "Carev Milan" ili kao učenik profesora Lhotke, koji je kao poznati koprivnički šaljivdžija svojim uspjelim kupleima i šaljivim nastupima stekao i naziv "Ekselenc Čuk" pod kojim je imenom kasnije angažiran kao komičar i u zagrebačkom "Collosseumu"! Do svoje smrti bio je tajnik nogometnog saveza naše općine.

Momčad HŠK "Slaven" 1920. godine, prije početka finalne utakmice za provincijskog prvaka protiv "Marsonije" u Sl. Brodu: s desna: Dragutin Friedrich - Karlek, Ferdo Friedrich, Krešimir Friedrich, D. Tkalec, Čuković, F. Malančec, Rikati, Uzelac, I. Šavor, Hiršler i Kelemen.

Tako dobro organizirani klub dočekao je prvenstvo kraljevstva 1920. godine. Najprije se razigravalo po nogometnim župama kojih je u Hrvatskoj bilo 13. U nogometnoj župi VI igrali su klubovi: Slaven, Viktoria, Graničar, Virovitički športski klub, Građanski iz Križevaca i Bjelovarski športski klub. Igralo se na ispadanje. Viktoria je izbacila Graničar, Bjelovarski športski klub pobijedio je križevački Građanski, a Slaven je pobijedio Virovitički športski klub u Virovitici. U slijedećem krugu "Slaven" protiv "Viktorie" 4:0, a kako se Bjelovarski športski klub ne usudi na megdan našem "Slavenu" ovaj postaje prvak VI župe!

Slijedeći protivnik je prvak V župe "Drava" iz Varaždina u Varaždinu. Nakon velike borbe i nakon što je "Drava" izjednačila 15 minuta prije kraja "napetost i nervoznost publike postigla je za posljednjih časova svoj kulmen", a tada 2 minute prije kraja Karlek Friedrich koji je u kritičnim trenucima igrao i kao igrač "poluči efektan i pobjedonosan gol, pasirajući loptu u desni kut mreže"! Ogroman pljesak i poklici "Živio Slaven", "Živila Koprivnica" i "Slaven" ulazi među 4 momčadi Hrvatske i Slavonije:

"Slavonija" Osijek, "Marsonija" Sl. Brod, "Olimpija" Karlovci i "Slaven" Koprivnica. To su najbolji klubovi od 80 klubova koji su započeli prvenstvo. "Olimpija" je slijedeći protivnik našeg kluba i treba doći igrati u Koprivnicu ali to odbija, jer nema novaca te se igralište u Maksimiru u Zagrebu određuje kao mjesto odigravanja. Čistim rezultatom 3:0 pobjeđen je pobjednik II župe Hrvatske i Slavonije. Finalna utakmica treba se odigrati u Koprivnici između prvaka Hrvatske i Slavonije(!). Organizacija utakmice stajala bi oko 10.000 kruna! Tih novaca Koprivnica nema i tako "Slaven" putuje u Sl. Brod!! Punih 16 sati putovanja, da i finalnu utakmicu odigra van Koprivnice. U utakmici koja je u regularnom toku završila 1:1, produljena je od strane suca Justina još dva nastavka, ali se rezultat nije mijenjao. Ostalo je 1:1, ali je pao mrak. Stanje kornera u tom trenutku je 6:4 i po tadašnjim propisima "Slaven" je prvak. Kako su se pravila i tada mijenjala često odlučeno je da se prvenstvo podijeli između Koprivnice i Sl. Broda, a da se protivnik prvaku Zagreba "Građanskom" odredi "bacanjem ždrijeba"! "Slaven" je ostao bez novaca, a nije bio prisutan tom "bacanju".

Predsjednik Lujo Bivac je još sazvaio Skupštinu 12.09.1929. godine nakon koje se HŠK "Slaven" gasi!! Športska i nogometna događanja vrlo vjerno su pratila sva politička događanja u hrvatskoj povijesti. I današnje vrijeme pokazuje da su mnogi događaji "najavili" upravo u športu, a najčešće u nogometnom športu, jer su utakmice mjesta okupljanja velikog broja pučanstva na kojima se mogu iskazivati i zadovoljstva, ali i nezadovoljstva sa općim stanjem raspoloženja ljudi.

Osvajanje pokrajinskog prvenstva Hrvatske od strane HŠK "Slaven" iz Koprivnice, 1920. godine, skrenulo je pažnju na opasnost koja je iz tog hrvatskog kluba počela prijetiti ideji "jugoslavenstva". Od strane tadašnjih vlasti učinjeno je sve da se utjecaj toga kluba smanji ili potpuno ukine. Iako uspješan ostao je bez financijskih sredstava, a svi oni koji su željeli "sponzorirati" klub imali su radi toga problema. Iz kluba je osim Karleka Friedricha otišlo i niz drugih koji su bili nezadovoljni tretmanom svog kluba u gradu.

Hrvatski rodoljubi napravili su još nekoliko pokušaja da spase klub organiziranjem "Nikolinje zabave" 1920. godine, poticanjem nastupa juniora "Slavena" pod imenom Đački športski klub "Zrinski", te organiziranjem dvije utakmice protiv tadašnjeg kluba u većoj milosti HŠK "Viktorije", pokušajem organizacije 10-godišnjice postojanja, ali je ipak zadnja utakmica toga najpoznatijeg kluba Podravine odigrana 10. rujna 1922. godine. I nije ga bilo sve do 1945. godine, kada je po "direktivi" Fiskulturnog odbora Hrvatske osnovano "Fiskulturno društvo Slaven" (!). Iako je Hrvatski športski klub "Slaven" morao prestati s radom, njegovi članovi to nisu, mada je to bilo vrlo opasno. O tome najbolje govori slučaj g. Rudolfa Žličara, odbornika bivšeg HŠK "Slaven", inače glavnog urednika tadašnjih novina "HRVATSKI NAROD", neovisnog tjednika za politiku, gospodarstvo, obrt i javni život.

On je u broju 37 od 2. rujna 1923. godine pod naslovom "GLEDAJMO ŽIVOTU U OČI" sa podnaslovom "HŠK "Viktoria" i pučka svečanost od 26. kolovoza napisao:

"Tuže se članovi toga kluba na slab odaziv pa to dovode u savez sa nerazumijevanjem naše publike za šport. Međutim, nije tako. Mi se još vrlo dobro sjećamo sjajno pohađanih utakmica pred nekoliko godina kao i vanredni uspjeh zabava priređenih po športskim klubovima.

Tu je sasvim jedan drugi razlog. A mi nijesmo sramežljiva djeca pa ćemo ga odmah razgovjetno kazati. U danima kada se ima odlučiti o sudbini hrvatskog naroda, u danima kada se ubijaju kao zečevi istaknuti Hrvati ne može i ne smije biti, da ma kakovu riječ vode ljudi, koji bi u žlici vode utopili sve što hrvatski misli i osjeća.

Športski klub "VIKTORIA" ne može, da si daje ime i "Hrvatski" dok je jedan od glavnih faktora u klubu glavni ađutant famoznog Radančevića Vojnović (željeznarija Kovačević), koji je jedan i drugi istaknuti orjunaš, jugosokol i Hrvatožder. Kao športsmani poštediti smo ovaj puta Viktoriju, u budućnosti to više činiti nećemo. Isprike sa športom ostavljamo djeci. Danas ne smiju imati ni u koje društvo pristup ljudi kalibra Radančević - Vojnović. U ovakvim časopisima nema nigdje popuštanja. Prije jest solidan hrvatski pouk i spas domovine nego nogometna lopta i šport uopće. Dosta smo ostalim stvarima bili smanjivani i varani. Sada treba da smo na čistu.

Vrtirepima sviju dlaka pako poručujemo da ne samo da nije teško simpatizirati sa narodom među kojim se živi, već da je to dužnost. Pametan čovjek će razumjeti i to da jedan narod tako lako ne propada i da u najskrajnjoj eventualnosti ovakove ne ostavlja već i njih sa sobom nosi. Sve se to svuda razumije i cijeni samo kod nas u Koprivnici ima suviše nojeva. Neka ih. Sami će biti krivi. Mnogi bi se mogli da opamete, mnogi i nijesu zaslužili toliko pažnje da ih upokoravam i učimo pameti".

Istovremeno g. Rudolf Žličar i istaknuti član Hrvatskog Sokola u Koprivnici - poznat kao "Zmaj Risvički" pokreće nogometni dio Hrvatskog Sokola, koji istovremeno vrlo dobro stoji i lako će moći svoju momčad sa svime opskrbiti (!).

Nakon što su Vojnović i Radančević fizički napali Žličara, održana je rasprava koja je pobudila veliko zanimanje Koprivničanaca, Radančević priznaje da je napao batinom, a Vojnović iza leđa, na što Žličar primjećuje "Kavalirski i junački kao i svi Jugoslaveni iza leđa".

Dr. Miloš Radančević je izgubio i parnicu protiv Tarandeka i Ožegovića poznatih "Slavenaša". O pravom športu jasno je kako nije moglo biti ni govora u tim uvjetima. Članovi "Viktorie" pokušavali su održavanjem kabaretskih večeri, zabava, mijenjenjem članova Upravnog odbora i širenjem istog, purgerskim večerima, noćima veselih krabulja "športski" djelovati. O nekom kvalitetnijem nogometu nije bilo ni govora jer klub grad nije prihvatio. Zato ne čudi da je u jedinju utakmici prvenstva "Viktoria" u Koprivnici "fasovala" ni manje ni više već 5 komada! Bilo je to 21.03.1926. godine.

Točno 5 mjeseci kasnije likvidirana je radi dugova "Viktoria". Nažalost 13.06.1926. godine umro je i g. Rudolf Žličar u 31. godini života. Športaši Koprivnice su organizirali dostojan oproštaj svojem (kratkot vrijeme) golmanu, tajniku Hrvatskog Sokola i naprednom građaninu.

U nedjelju 12.12.1926. godine obilježena je 20-godišnjica osnivanja prvog kluba HŠK "KOPRIVNICE"! Zna se, u kavani "CAR". Odmah se prišlo i osnivanju građanskog športskog kluba "KOPRIVNICA", ali je isti formiran tek 30.07.1927. godine, jer su sami Koprivničanci bojkotirali klub jer u svojem imenu nije imala riječ "hrvatski"!

Zato od jala 1927. - 1929. godine nije bilo nogometa u Koprivnici. Tek kada je 30.03.1930. godine osnovan Hrvatski športski klub "Koprivnica", nogomet grada je krenuo punim plućima. Odjednom je sve moglo. Svi su se uključili, svi su pomagali. Izgrađeno je i novo igralište "Generalsko" na kraju Basaričekove ulice, iza kuća ing. Stručića i Janeša. Otvoreno 07.09.1930.g.

OD 1930. GODINE DO KRAJA II SVJETSKOG RATA

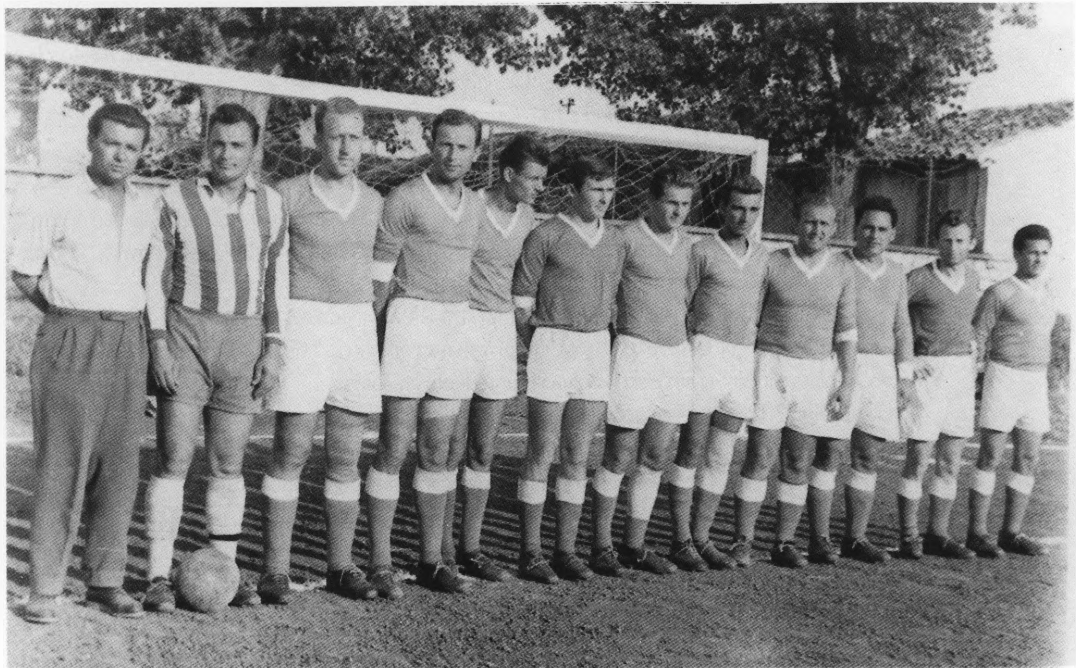
Novo (staro) Hrvatsko športsko društvo "KOPRIVNICA" na skupštini 30.03.1930. godine prihvatilo je društvena pravila koja su predložena Kraljevskoj banskoj upravi na odobrenje i izabrana je uprava. Predsjednik nije izabran, a za podpredsjednika je izabran g. Vladimir Petrović, carinski činovnik, koji je i podnio referat o potrebi osnivanja jakog kluba u Koprivnici.

Za tajnika je izabran g. Milan Švarc, blagajnici Milan Gross i Petar Kenda, a u odbor su ušli: dr. Slavko Hirschler, dr. Ivo Vedriš, Robert Eisenstein, Vlado Blašković, Ivo Šavor, Dragutin Čuković, Roman Ostrogović i mg. ph. Ivo Šemper. U revizioni odbor samo dva člana: dr. Stanko Ščerbak i Branko Toplak.

U gradu je osnovan i športski klub "DANICA" u sklopu tvornice koja je locirana na današnjoj Danici, gdje je bilo i igralište. Do Danice se putovalo autobusom. Osim u gradu oko Koprivnice su već potojali klubovi u Peterancu, Drnju, Hlebinama i Novigradu, pa su sa klubovima iz Virja, Pitomače i Đurđevca odlučili osnovati BLOK PODRAVSKIH KLUBOVA kao prvo udruženje klubova van Zagreba, gdje je već postojao Zagrebački nogometni podsavez (ZNP) u sklopu kojega su se još dugo natjecali klubovi iz sjeverozapadne Hrvatske, koji su sa puno ljubavi prihvaćali Zagreb kao svoju metropolu, ali je on on ovaj dio prečesto smatrao samo provincijom i tako se odnosio prema ovom naprednom kraju Hrvatske.

Novo igralište na "Tarašćicama" je već iste godine pušteno u upotrebu, ali je prethodilo odbijanje gradskog zastupstva, koje je popustilo pred pritiskom najuglednijih ljudi grada. Prvo podravsko prvenstvo krenulo je sa 10 klubova. Jesenski prvak športski klub "DANICA" iz Koprivnice. Kako današnji navijači ne bi imali komplekse, u vezi nesportskog ponašanja treba reći da je na utakmici HŠK "Koprivnica" - "Podravec" Virje 6:3, jedan gospodin Kibic čušnuo isključenog igrača iz Virja. Ipak na kraju te natjecateljske godine prvak je postao HŠK "Koprivnica".

Treba reći da je već pri kraju tog prvog prvenstva nastao spor između Koprivnice i Đurđevca jer su

Momčadi "Slavena" iz 1958. godine: Filipić (trener), Sabolić, Đ. Kolarić, Šandl, V. Lazar, V. Česi, Kolar, Kušek, D. Kolarić, Dombaj, T. Česi i Tkalec

Đurđevčani tvrdili da su oni veći nogometni centar od Koprivnice, to su tada potencirali nogometni suci iz Đurđevca te su morali arbitrirati športski autoriteti iz Zagreba. To se ponovilo i kasnije, a prisutno je i danas, što samo šteti podravskom nogometu. To je prisutno i ne samo u nogometu. Podravska prvenstva su postajala sve veća i zanimljivija, a razigravalo se sa prvacima ostalih hrvatskih županija. Počele su se stvarati više lige i sa klubovima sa područja Varaždina, Ludbrega i Čakovca. Teško je palo Varaždincima kada je HŠK "Koprivnica" odnijela iz Varaždina veliki srebrni pehar "TIVARA" 1932. godine, a kojeg je "TIVAR" dao siguran da će ga osvojiti jedan od varaždinskih klubova. Te godine proslavljena je i 25-godišnjica HŠK "KOPRIVNICA". Unatoč svim poteškoćama s kojima su se susretali podravski klubovi sve do 1934. godine bile su godine naglog uspona nogometa grada i županije.

Te godine počela su previranja, pa je između ostalog osnovano i "Četničko udruženje" u Koprivnici (!), a nešto kasnije zaključkom Jugoslavenskog nogometnog saveza, svi nogometaši u cijeloj državi morali su položiti zavjet "Čuvajmo Jugoslaviju"!! Na to su prisiljeni i naši klubovi HŠK "Koprivnica" i športski klub "Danica".

Zavjet je glasio:

"Mi sportisti Jugoslavije obavezujemo se svojom riječi časnih ljudi, da ćemo uvijek imati pred očima interese Otadžbine i narodnog jedinstva. Do krajnjih granica svoje moći čuvat ćemo Jugoslaviju i biti vjerni Njegovom Veličanstvu Kralju Petru II".

A klubovi su morali održati i komemorativne sjednice za "blago pokojnim Njegovim Veličanstvom

Momčadi "Slavena" iz 1969. godine: stoje: Pleše (trener), Knežević (presjednik), Šemper (rezerva), M. Šoprek, Z. Šafar, V. Lazar, B. Šafar, Kvakarić, Sokač, Petrović, N. Drakulić, Grubačević (rezerva), Roguljić (rezerva), čuče: Čor, J. Barčanec, Bratković, Benotić, Ma. Šoprek, Bogdanovski, Ogrizović i Tomiša. Nakon finalne utakmice kupa Zagrebačke regije i pobjede nad drugoligašem NK "KARLOVAC" u Karlovcu.

Kraljem Aleksandrom I ujediniteljem". Ludnica! Nogometaši Koprivnice su bili tako "oduševljeni" tim potezima da im je rad gotovo prestao, a nastavljen je samo po naređenjima. Tako su se na proslavi Svetog Nikole u organizaciji HŠK "Koprivnice" pojavili samo oni koji su morali, a ranije se na tim zabavama nije mogla dobiti stolica. Niti na "posvetu zastave četnika" u Koprivnici, nisu se nogometaši odazvali radi čega su snosili sankcije.

Ali kada je HŠK "Koprivnica" 1936. godine pozvao svoje članove na "Ophod u čast vođe hrvatskog naroda dr. Vlade Mačeka", nogometaša je odjednom bilo više nego ih je stvarno igralo. U jesen 1937. godine prestao je raditi športski klub "Danica", a umjesto njega je osnovan RADNIČKO NAMJEŠTENIČKO HRVATSKI ŠPORTSKI KLUB "SLOGA". Ovaj klub je preuzeo rekvizite bivšeg kluba, a za prvog predsjednika je izabran g. Ivo Vedriš, primarius gradske bolnice. Podpredsjednik: dr. Stanko Sulimanović, tajnik: Tomo Mrzljak i blagajnik g. Đuro Tomljenović, krojački obrtnik, kasnije poznati trener posebno mladih.

Veliko i dugo ime kluba bilo je samo kompromis sa radničkom klasom, te je već 04.12.1938. promijenjeno u HŠK "Sloga". Istovremeno su otvorene prve klupske prostorije u kući g. Ostrogovića, a 11.08.1940. godine otvoreno je velikim zalaganjem ljudi toga kluba novo igralište na Varaždinskoj cesti kasnije poznatije kao "SLAVENOVO", kojega stari Koprivničanci nisu nikada preboljeli iako je na njemu izrastao najveći hrvatski prehrambeni gigant svjetskih razmjera. To što se kasniji "Slaven" morao preseliti "Podravci" nikada nije oprašteno.

Između HŠK "Koprivnica" i HŠK "Sloga" baš te 1940. g. izrastao je i najveći lokalni nezdravi antagonizam.

Da bi bila bolja od "Sloge", "Koprivnica" je dovela igrače izvana i to Baneka iz Čakovca i braću Gazdić iz Vereša iz Križevaca te Keiserbergera i Somogya iz "Sloge" (!), ali zato "Sloga" nije dala igralište "Koprivnici" pa ova skoro radi toga nije igrala prvenstvo jer se na sajmištu više nije smjelo radi higijene. Taj antagonizam je najbolje iskoristio križevački športski klub "Građanski" koji je osvojio prvo mjesto, druga je "Koprivnica", a treća "Sloga". To prvenstvo je završeno 22.03.1941. godine.

Iako je Jugoslavija pristupila trojnom paktu, 3 dana kasnije, tj. 10.04. proglašena je Nezavisna Država Hrvatska, nogomet grada je išao dalje. I opet po naređenjima, ali ovaj put g. Zebića, vođe hrvatskog športa iz Zagreba. Ne čudi da su prva četiri susreta "Sloge" i "Koprivnice" morala završiti neriješeno, a strogo je naređeno kako se na igralištu mora ponašati. Debeli i mršavi su odigrali utakmicu za pomoć izbjeglicama pred četnicima iz Bosne. Prvu utakmicu u 1942. godini "Sloga" je odigrala sa domobranima Koturaške bojne i pobijedila 4:3.

U povodu godišnjice NDH klubovi su dobili zadatke. HŠK "Sloga" da nabavi vlastito igralište (!) za sve športove, da se majci svog člana Stjepana Kudelića da pomoć od 200 kuna i da se osnuje fond malodobnog Kreška (Ceke) Božičkovića, a koji je izveo početni udarac kao najmlađi član na otvorenju "Slavenovog" igrališta.

Istovremeno je HŠK "Koprivnica" dobila zadatak da na budućem športskom stadionu Koprivnica zasadi 80 oraha i 1 hrast. Uz sve to odigrano je i prvenstvo, a "Sloga" je prvak. Iako je rat bio u najvećem zamahu i 1943. godine igrale su se utakmice. Igrala ih je samo "Sloga" i to sa momčadi "njemačke vojske". Nakon poraza u prvoj s 1:5, slijedećoj 1:3 te u trećoj pobjeda "Sloge", a četvrta se više nije igrala, pa je zadnja utakmica odigrana između "starih" i "mladih" Koprivničanaca. Pobijedili su "stari" i to na duhovni ponedjeljak, 1943. godine. Kao raritet II svjetskog rata smatraju se utakmice odigrane u Koprivnici u studenome 1944. godine. "Samovozna" - "Stožerne sati Crne legije" 1:1 i "Stožerne sa 5. samovoznom sati" protiv IV bojne 8:2. Sakupljeno za izbjeglice preko 28.000 kuna.

Nakon završetka II svjetskog rata, športski djelatnici našeg grada, odmah su pristupili akciji obnove športskog života u gradu, U "PODRAVSKIM NOVINAMA" broj I. od 22. rujna 1945. godine pod naslovom "FIZKULTURA" otkrivamo slijedeće: "Prema odluci fizikulturnog odbora Hrvatske osnovano je u Koprivnici F.D. "Slaven". Na osnivačkoj skupštini izabran je upravni odbor, kojemu je predsjednik g. Franjo Škorjanec, a ostali su odbornici sve poznati športski radnici, pa se sa sigurnošću možemo nadati kako će novo osnovano društvo dobro napredovati. F.D. "Slaven" za sada ima ove sekcije: nogomet, laka atletika, teška atletika, diletanska, plivačka, ping-pong, odbojka, biciklistika i šah."

Ovaj detalj izdvojio sam namjerno, smatrajući da je zaslug tadašnjih športskih djelatnika što je klub-društvo zadržalo ime koje je dobio davne 1911. godine, a nije ga mijenjalo.

Treba znati da se u tim poslijeratnim godinama nemilosrdno brisala prošlost i rušilo sve što je vrijedilo u hrvatskom športu, najviše nogometu, a kao jedini uzor nametnuo se sovjetski šport. Sve što je dolazilo iz Moskve naši su tadašnji športski funkcioneri smatrali najboljim i to prenijeli na naše prostore. Bila je to i odluka tadašnjeg ministra narodnog zdravlja dr. Aleksandra Koharevića, donijeta na prijedlog ZEFIOHA (Zemaljskog fiskulturnog odbora Hrvatske), koja je glasila:

"Rješavam da se raspuste uprave svih športskih saveza, podsaveza, župa, klubova i ostalih fiskulturnih udruženja na području federalne Hrvatske a koje su djelovale za vrijeme okupacije od 10. travnja 1941. godine do Oslobođenja. Sva pokretna i nepokretna imovina športskih foruma i uprava raspuštenih klubova povjerava se do daljnje odredbe na čuvanje i raspolaganje Zemaljskom fiskulturnom odboru Hrvatske".

Klubovi su se pod hitno mijenjali u: DINAMA, CRVENE ZVEZDE, PARTIZANE, LOKOMOTIVE, TORPEDA, BRATSTVA I JEDINSTVA i dr.

Radi povijesne istine treba reći da je i u Koprivnici tek 1950. g. iz nogometnog aktiva "OMLADINAC"-

8.10.1950. osnovano Fiskulturno društvo "KGŠK", a 15.10. iste godine Fiskulturni aktiv "ŽELJEZNIČAR", koji su se 2.3.1952. fuzionirali u "KŽSK" (Koprivnički željezničarski klub Koprivnica). On je nakon samo 5 dana (!) preimenovan u NŽK "KOPRIVNICA" (nogometni željezničarski klub) od kojeg je tek 1.8.1954. godine nastala NK "LOKOMOTIVA", a koja je 1995. godine postala NK "KOPRIVNICA"

U isto vrijeme FD "SLAVEN" 1950. g. postaje Sportsko društvo "SLAVEN" koji 30.08.1953. g. mijenja ime u SD "PODRAVKA", a 1958. u NK "SLAVEN". Vjerujem kako navedeni povijesni podaci mogu biti od koristi u daljnjim raspravama oko nogometne tradicije našeg grada, nasljeđivanja i čuvanja te bogate tradicije te prava klubova na to nasljedstvo. Ograničenost prostora mi ne dozvoljava da detaljno pišem o nogometnim zbivanjima od 1945. do 1991. godine, ali vjerujem da će biti prilike i mogućnosti i o tome pisati.

Ovom prilikom treba reći samo to da je i NK "SLAVEN" u bivšoj Jugoslaviji, doživljavao i proživljavao sve ono što i drugi hrvatski nogometni klubovi. Na sreću ta su vremena prošla. Ostvarenjeavnog stvaranjem samostalne hrvatske države stvoreni su preduvjeti da se i u nogometnom športu Hrvatske promjene odnosi i da se iz hrvatskog nogometa izbaci sve ono što je od njega napravio "jugofudbal".

Nametnuti rat je onemogućio normalno odvijanje hrvatskog nogometnog prvenstva 1991./1992. godine, ali klubovi ipak nisu dozvolili da stane život i pod teškim uvjetima to prvenstvo su odigrali tek u proljeće 1992. godine. NK "SLAVEN" se te godine natjecao u A-skupini TREĆE HRVATSKE LIGE - SJEVER i osvojio 3. mjesto, iza momčadi Bjelovara i VB Trnja iz Trnovca.

Iako naš klub nije ostvario natjecateljske rezultate za plasman u II HRVATSKU NOGOMETNU LIGU, on je postao članom jedne od dviju II Hrvatskih nogometnih liga - grupe SJEVER. Pri tome je osim drugih uvjeta koje je klub imao, od presudne važnosti bila velika tradicija kluba, njegov korektan pristup nogometnom športu kojeg je ostvarivao u hrvatskim i regionalnim ligama bivše države, te veliki broj velikih imena koje je dao hrvatskom nogometu: kao i kvalitetan rad sa mladim nogometašima. Razumijevanjem gospodarstva grada i županije stvoreni su potrebni uvjeti za nastupanje i rad kluba, uz znatan angažman velikog broja športskih djelatnika grada i pomoć svih prijatelja kluba te sve većeg broja navijača koji su se okupljali na još uvijek neizgrađenom gradskom stadionu.

Sukobljavajući se sa velikim teškoćama oko osiguranja potrebnih sredstava za rad kluba, nakon dvije godine stvoreni su uvjeti i za daljnji napredak kluba. Prihvaćanje sponzorstva od strane firme "BELUPO" te dolaskom za trenera Ivana Bedija, stvoreni su uvjeti da klub od provincijskog županijskog kluba preraste u KLUB HRVATSKE KVALITETE. Klub je baš ove jubilarne godine našeg grada ostvario davni san mnogih generacija našeg kluba, koje su ga osnovala i punih 90 godina njegovale i čuvale a to je ulazak u društvo najboljih hrvatskih klubova.

Uvjeren sam da će u budućnosti ostaviti duboke tragove u hrvatskom nogometnom športu - sa željom da klub ponovi uspjeh 1920. godine, kada se uspješno borio za prvaka Hrvatske!

Ukoliko će mlade generacije znati cijeniti one koji su ih rodili i odgajali, poštivati športsku kulturu rodnog zavičaja i ponositi se bogatom tradicijom i bogatom povijesti - siguran sam u uspješnu budućnost. Svima nama želim da se snovi pretvore u stvarnost.

IZVORI I LITERATURA:

1. Hrvatski nogometni savez 1912-1992, monografija, Zagreb 1992.
2. Sto godina nogometa u Hrvatskoj 1880-1980., monografija, Zagreb 1983.
3. Zlatni jubilej Zagrebačkog nogometnog saveza, monografija, Zagreb 1969.
4. Platinasti jubilej Zagrebačkoj nogometnog saveza, monografija, Zagreb 1994.
5. HAŠK 1903-1993. HRVATSKI AKADEMSKI ŠPORTSKI KLUB, Zagreb 1993.
6. Časopis POVIJEST HRVATSKOG ŠPORTA, Zagreb 1970-1996.
7. Napisi: prof. Milan Graf
 Franjo Frntić
 Ing. Slavko Löwy
 Vinko Česi
8. Razgovori: prof. Vladimir Blašković
 Milan Švarc
 Đuro Tomljanović
 Đuka Kolarić
 Ivan Blažek